

3. Величко А. Господарське використання радіаційно забруднених земель / А. Величко // Підприємництво, господарство і право. — 2010. — № 4. — С. 61—63.

4. Кожушко С. І. Дисциплінарна відповідальність за порушення екологічного законодавства в Чорнобильській зоні: теоретичний аспект / С. І. Кожушко // Правове регулювання економіки : зб. наук. праць. Випуск 10 / [відп. ред. В. Ф. Опришко]. — К.: КНЕУ ім. В. Гетьмана, 2010. — С. 247—257.

5. Кикоть О. О. Підстави настання господарсько-правової відповідальності господарюючих суб'єктів, які здійснюють діяльність на території, забрудненій унаслідок Чорнобильської катастрофи / О. О. Кикоть // Правове регулювання економіки : зб. наук. праць. Випуск 10 / [відп. ред. В. Ф. Опришко]. — К.: КНЕУ ім. В. Гетьмана, 2010. — С. 276—287.

6. Вінник О. М. Господарське право: курс лекцій / О. М. Вінник. — К.: Атіка, 2004. — 624 с.

7. Господарське право України : підруч. ; за ред. В. М. Гайворонського, В. П. Жушмана. — Х.: Право, 2005. — 384 с.

8. Мартемьянов В. С. Хозяйственное право : т. 1 Общие положения : курс лекций / В. С. Мартемьянов. — М.: БЕК, 1994. — 312 с.

9. Про деякі питання практики вирішення спорів, пов'язаних з відшкодуванням збитків, завданих невиконанням або неналежним виконанням зобов'язань за договором поставки : Роз'яснення Вищого арбітражного суду України від 30 березня 1995 р. № 02-5/218 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/>.

10. Відшкодування моральної шкоди : Методичні рекомендації Міністерства юстиції України від 13 травня 2004 р. № 35-13/797 [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://zakon1.rada.gov.ua/>.

11. Інформація прес-служби Чорнобильської АЕС від 10 лютого 2010 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу : <http://www.chnpp.gov.ua/>.

Стаття надійшла до друку 30 травня 2011 року.

УДК 346.57

В. Ф. Дутчак, аспірантка кафедри
правового регулювання економіки
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ТА АНАЛІЗ ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО ЗДІЙСНЕННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ НА ТЕРИТОРІЇ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

У статті проведено систематизований аналіз законодавства України щодо здійснення господарської діяльності на території Чорнобильської катастрофи. Здійснено періодизацію розвитку норматив-

них актів, на підставі яких формуються передумови розвитку господарської діяльності на вище зазначених територіях. В результаті дослідження виявлено основоположні засади законодавства щодо створення господарсько-привабливих умов для підприємців на території, забрудненої внаслідок катастрофи.

Ключові слова: Чорнобильська катастрофа, господарська діяльність, господарська придатність, інвестиційна привабливість.

В статті проведено систематизований аналіз законодавства України по здійсненню господарської діяльності на території Чорнобильської катастрофи. Осуществлена периодизация развития нормативных актов, на основании которых формируются предпосылки развития хозяйственной деятельности на вышеуказанных территориях. В результате исследования выявлено основополагающие принципы законодательства по созданию хозяйственно-привлекательных условий для предпринимателей на территории, загрязненной в результате катастрофы.

Ключевые слова: Чернобыльская катастрофа, хозяйственная деятельность, хозяйственная пригодность, инвестиционная привлекательность.

This article provides a systematic analysis of the legislation of Ukraine concerning carrying out economic activity within the Chornobyl disaster. Done periods of development regulations, which are formed on the basis of preconditions for the development of economic activities in the above areas. In the studies revealed the fundamental principles of law to establish economically-attractive conditions for businesses in the area contaminated by the disaster.

Key words: Chernobyl disaster, economic activity, economic feasibility, investment attractiveness.

Минуло 25 років з дня аварії на Чорнобильській АЕС. Території, які зазнали посиленого радіоактивного впливу, самовідновилися із спливом часу, але питання законодавчого врегулювання здійснення господарської діяльності на території Чорнобильської катастрофи залишаються актуальним. Для того щоб удосконалити діюче законодавство та створити нові актуальні нормативні акти в сфері регулювання вище зазначеного питання, необхідно проаналізувати історію розвитку такого законодавства, з метою виявлення відповідних недоліків та прогалин права.

Метою даного дослідження є характеристика та аналіз законодавства України, що регулює господарську діяльність на території, яка зазнала забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи, а також його історична хронологія.

Дослідженням питання правового регулювання проблем Чорнобильської катастрофи займалися ряд вчених-юристів, таких як: А. В. Балян [1], О. С. Баб'як [2], П. В. Кикоть [3], А. С. Ластовецький [4], О. Ю. Нечипоренко [5] та ін. У вирішенні правових проблем мінімізації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, займаються також науковці Республіки Білорусь, республіки, яка також постраждала від цієї аварії.

Більшість наукових досліджень стосуються загальних питань мінімізації наслідків Чорнобильської катастрофи. Проте невірешеними залишається ряд питань щодо визначення форм та методів господарювання на потенційно небезпечних територіях і землях, що відновилися, а також їх господарська придатність і правове забезпечення здійснення господарської діяльності.

Зокрема П. В. Кикоть зазначає, що територія, яка зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи, відмічається особливим правовим режимом, це зумовлено не тільки віднесенням земель до Чорнобильської зони, а й наявністю спільних кордонів з Республікою Білорусь і Російською Федерацією, проходженням верхнього водозбору басейна Дніпра та іншими природно-географічними особливостями зони Полісся [3].

У чинному законодавстві України містяться визначення категорій зон радіоактивно забруднених територій, існують поняття «радіаційно небезпечних» і «радіоактивно забруднених» земель, але у жодному із нормативних актів не зустрічається термін, який об'єднує всі ці поняття. Тому доцільно увести такий термін як **«територія Чорнобильської катастрофи»** та надати його визначення.

На нашу думку, **«територія Чорнобильської катастрофи»** — це шар біосфери, який зазнав радіоактивного забруднення внаслідок аварії на Чорнобильській атомній електростанції у 1986 році.

Вважаємо за доцільне запропонувати хронологічну систематизацію законодавства, яке регулює господарську діяльність на території Чорнобильської катастрофи. На нашу думку, його можна розбити на чотири етапи: **«Радянський», «Перебудови», «Конституційний» і «Сучасний».**

Таблиця 1

**ЕТАПИ РОЗВИТКУ ЗАКОНОДАВСТВА ЩОДО
ЗДІЙСНЕННЯ ГОСПОДАРСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ
НА ТЕРИТОРІЇ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ**

Період	Назва етапів	Нормативні акти
1986 — липень 1991 рр.	I етап — «Радянський»	1. «Концепція проживання населення на територіях України з підвищеними рівнями радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи» (1991) 2. Закон України «Про правовий режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи» (1991)
Серпень 1991—1995 рр.	II етап — «Перебудови»	1. Закон України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» (1991). 2. Постанова Кабінету Міністрів України «Про створення в м. Чорнобилі міжгалузевого науково-технічного центру «Укриття» (1992). 3. Меморандум «Про взаєморозуміння між Урядом України та Урядами країн «Великої сімки» і Комісії Європейського Співтовариства стосовно закриття Чорнобильської АЕС» (1995)
1996—2005 рр.	III етап — «Конституційний»	1. Конституція України (1996). 2. Закон України «Про загальні принципи подальшої експлуатації та зняття з експлуатації ЧАЕС і перетворення четвертого енергоблока цієї АЕС в екологічно безпечний стан» (1999). 3. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку видачі спеціальних дозволів на провадження окремих видів діяльності на території зони відчуження і зони безумовного (обов'язкового) відселення» (2000). 4. Господарський кодекс України (2003)

Закінчення табл.

Період	Назва етапів	Нормативні акти
2006 р. — сьогоднішній час	IV етап — «Сучасний»	<ol style="list-style-type: none"> 1. Закон України «Про Загальнодержавну програму подолання наслідків Чорнобильської катастрофи на 2006—2010 роки» (2006). 2. Постанова Верховної Ради України «Про стан, заходи і перспективи подолання наслідків Чорнобильської катастрофи» (2008). 3. Наказ «Про затвердження Правил радіаційної безпеки при проведенні робіт у зоні відчуження і зоні безумовного (обов'язкового) відселення» (2008). 4. Постанова Верховної Ради України «Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Сучасний стан і актуальні завдання подолання наслідків Чорнобильської катастрофи»» (2009). 5. Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії поведінки з радіоактивними відходами України» (2009)

I етап (1986 — липень 1991 рр.) Радянський етап характерний тим, що до 1990 року в Україні не існувало правового та законодавчого поля з питань радіаційного, соціального та медичного захисту людини від дії іонізуючого випромінювання. Ці питання регулювалися санітарним законодавством, яке затверджувало Міністерство охорони здоров'я СРСР. Після аварії ці землі вважалися непридатними для життя та існування, тому про здійснення господарської діяльності на них не могло бути й мови.

Було зрозуміло, що подолання наслідків Чорнобильської катастрофи, це не тимчасова процедура, а розрахована на тривалий час, цілеспрямована діяльність держави та суспільства, яка буде здійснюватися протягом тривалого періоду. Тому Верховною Радою УРСР в 1991 році, після тривалих наукових досліджень загальних показників на територіях Чорнобильської катастрофи, було прийнято Концепцію проживання населення на територіях України з підвищеними рівнями радіоактивного забруднення внаслідок Чорно-

бильської катастрофи [6] та Закон України «Про правовий режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи» [7]. Це були перші нормативні акти, які визначили та розмежували забруднені території та заклали юридичні підстави для розуміння того, що на відповідних землях можливо проживати, а отже і здійснювати господарську діяльність.

Зокрема ст. 2 Закону України «Про правовий режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи» (далі — Закон), дає визначення категорій зон радіоактивно-забруднених територій. Залежно від ландшафтних та геохімічних особливостей ґрунтів, величини перевищення природного доаварійного рівня накопичення радіонуклідів у навколишньому середовищі, пов'язаних з ними ступенів можливого негативного впливу на здоров'я населення, вимог щодо здійснення радіаційного захисту населення та інших спеціальних заходів, з урахуванням загальних виробничих та соціально-побутових відносин територія, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи, поділяється на зони. До таких зон відносять **чотири зони**, що розташовані в порядку зменшення радіоактивного забруднення:

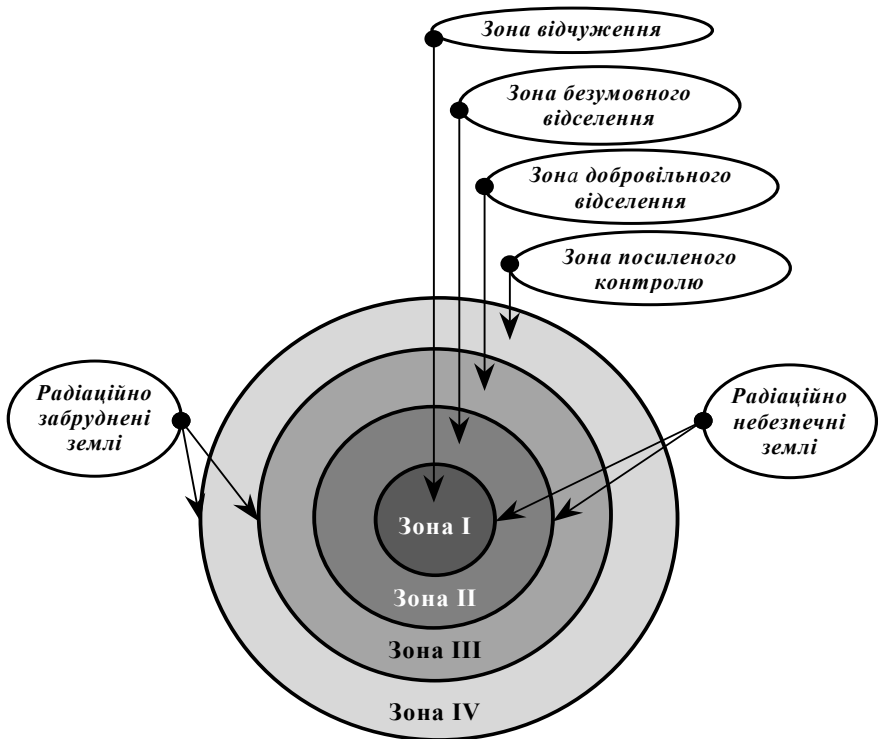
1) зона відчуження — це територія, з якої проведено евакуацію населення в 1986 році (30 км від епіцентру вибуху);

2) зона безумовного відселення — це територія, що зазнала інтенсивного забруднення довгоживучими радіонуклідами, з щільністю забруднення ґрунту понад доаварійний рівень ізотопами цезію від 15,0 Кі/кв.км та вище, або стронцію від 3,0 Кі/кв.км і вище, або плутонію від 0,1 Кі/кв.км і вище, де розрахована ефективна еквівалентна доза опромінення людини з урахуванням коефіцієнтів міграції радіонуклідів у рослини та інших факторів може перевищити 5,0 мЗв (0,5 бер) за рік понад дозу, яку вона одержувала у доаварійний період (50—60 км від епіцентру вибуху);

3) зона гарантованого добровільного відселення — це територія з щільністю забруднення ґрунту понад доаварійний рівень ізотопами цезію від 5,0 до 15,0 Кі/кв. км, або стронцію від 0,15 до 3,0 Кі/кв. км, або плутонію від 0,01 до 0,1 Кі/кв.км, де розрахована ефективна еквівалентна доза опромінення людини з урахуванням коефіцієнтів міграції радіонуклідів у рослини та інших факторів може перевищити 1,0 мЗв (0,1 бер) за рік понад дозу, яку вона одержувала у доаварійний період;

4) зона посиленого радіоекологічного контролю — це територія з щільністю забруднення ґрунту понад доаварійний рівень ізотопами цезію від 1,0 до 5,0 Кі/кв.км, або стронцію від 0,02 до 0,15 Кі/кв.км, або плутонію від 0,005 до 0,01 Кі/кв.км за умови, що розрахункова ефективна еквівалентна доза опромінення людини з урахуванням коефіцієнтів міграції радіонуклідів у рослини та інших факторів перевищує 0,5 мЗв (0,05 бер) за рік понад дозу, яку вона одержувала у доаварійний період [6].

Пропонуємо графічне зображення структури території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської аварії:

Вище зазначені зони об'єднуються за своїми характеристиками та показниками в зони відповідних земель, де перебування людини та здійснення господарської діяльності взагалі неможливо і в такі, де певні види господарської діяльності допускаються.

Відповідно до ст. 3 Закону, радіаційно-небезпечні землі — це землі, на яких неможливе подальше проживання населення, одержання сільськогосподарської та іншої продукції, продуктів харчування, що відповідають республіканським та міжнародним допустимим рівням вмісту радіоактивних речовин, або які недоцільно використовувати за екологічними умовами. До таких земель належать території зони відчуження та зони безумовного відселення.

Стаття 4 Закону визначає, що радіоактивно забруднені землі — це землі, які потребують проведення заходів радіаційного захисту та інших спеціальних втручань, спрямованих на обмеження додаткового опромінення, зумовленого Чорнобильською катастрофою, та забезпечення нормальної господарської діяльності. До зазначених земель належать території зони гарантованого добровільного відселення та зони посиленого радіоекологічного контролю.

Земельні ділянки, розташовані у зоні гарантованого добровільного відселення, належать до радіоактивно забруднених, але можуть використовуватися у господарській діяльності в порядку, що визначено Кабінетом Міністрів України [5].

Вище зазначений закон не втратив чинності і сьогодні, але його положення є достатньо застарілими для сучасного суспільства, не зважаючи на те що до нього вносилися поправки.

II етап (серпень 1991—1995 рр.) Після проголошення України незалежною державою, у 1991 році відбулися зміни уряду та політики держави, розпочався етап «Перебудови». Необхідно було створювати нові закони для суспільства, тому в перші місяці нової влади було підтримано та затверджено Закон України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» [8]. Але цей нормативний акт не містив конкретних умов розвитку господарської діяльності на забрудненій території.

У 1992 році Кабінетом Міністрів України було прийнято Постанову «Про створення в м. Чорнобилі міжгалузевого науково-технічного центру «Укриття» [9]. Це було поштовхом до того, щоб на територіях забруднених внаслідок Чорнобильської катастрофи почала здійснюватися господарська діяльність в рамках щільного державного контролю та в цільових проектах, які діяли на підставі державних проектів, спрямованих на подолання наслідків Чорнобильської катастрофи.

Україна була визнана на світовій арені, як незалежна суверенна держава, зі сторони іноземних держав поступово стали надхо-

дити пропозиції щодо підтримки та допомоги у вирішенні складної екологічної ситуації після Чорнобильської катастрофи. У 1995 році було підписано Меморандум «Про взаєморозуміння між Урядом України та Урядами країн «Великої сімки» і Комісії Європейського Співтовариства стосовно закриття Чорнобильської АЕС» [10]. Це був величезний крок на шляху відновлення господарської придатності земель Чорнобильської катастрофи.

III етап (1996—2005 рр.) У 1996 році 28 червня було прийнято Конституцію України — основний закон нової незалежної держави. Конституція України заклала конституційні засади захисту населення та території від наслідків аварії та перспективи розвитку господарської діяльності на території Чорнобильської катастрофи. Умовно цей період можна назвати «конституційний».

У статті 16 Конституції України визначено, що «подолання наслідків Чорнобильської катастрофи — катастрофи планетарного масштабу, збереження генофонду Українського народу є обов'язком держави» [11]. Виходячи з цього, держава взяла на себе обов'язок щодо вжиття заходів для відновлення вище згаданих територій і закріпила цей обов'язок в основному законі.

Закон України «Про загальні принципи подальшої експлуатації та зняття з експлуатації ЧАЕС і перетворення четвертого енергоблоку цієї АЕС в екологічно безпечний стан» прийнятий 1999 року) був наступний логічний крок вдосконалення законодавства того часу у напрямку ліквідації минулої трагедії та попередження нового катастрофічного лиха [12].

Важливим нормативним актом, у сфері здійснення господарської діяльності на території Чорнобильської катастрофи, стала Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку видачі спеціальних дозволів на провадження окремих видів діяльності на території зони відчуження і зони безумовного (обов'язкового) відселення» 2000 року [13]. Саме ця постанова підтвердила те, що землі, забруднені внаслідок катастрофи є господарсько-придатними та інвестиційно-привабливими.

Із прийняттям у 2003 році Господарського кодексу України було чітко визначено, що таке «господарська діяльність», і що є основою її здійснення, але передумови ведення такої діяльності на території Чорнобильської катастрофи так і не було передбачено у вище зазначеному нормативному акті [14].

IV етап (з 2006 р.) На сучасному етапі нормативно-правового регулювання суспільних відносин в Україні, захист населення

від наслідків Чорнобильської катастрофи детально врегульовано у чинному законодавстві в розрізі трьох аспектів: **протирадіаційний, медичний і соціальний**. Основним нормативним актом, який регулює ці сфери відносин є Закон України «Про Загальнодержавну програму подолання наслідків Чорнобильської катастрофи на 2006-2010 роки» [15].

Цей закон передбачає поетапний план дій щодо відновлення території, яка зазнала радіаційного забруднення під час аварії на Чорнобильській АЕС. У розвиток положень цього закону було прийнято ряд нормативних актів: Постанова Верховної Ради України «Про стан, заходи і перспективи подолання наслідків Чорнобильської катастрофи» (2008 р.) [16], наказ «Про затвердження Правил радіаційної безпеки при проведенні робіт у зоні відчуження і зоні безумовного (обов'язкового) відселення» (2008 р.) [17], Постанова Верховної Ради України «Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Сучасний стан і актуальні завдання подолання наслідків Чорнобильської катастрофи»» (2009 р.) [18], розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії поведінки з радіоактивними відходами України» (2009 р.) [19].

Проте на сьогодні, в законодавстві України залишається невирішеним питання правового регулювання господарської діяльності на території, що зазнала радіаційного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи. Вважаємо, що ці питання є актуальним, сучасними та необхідними в подоланні наслідків Чорнобильської катастрофи.

Таким чином, організація та регулювання господарської діяльності на території земель радіаційного забруднення, відображає економічний інтерес держави. Окремі території радіоактивно-забрудненого ґрунту поступово стають частково придатними для здійснення господарської діяльності. Забезпечення повноти господарської придатності вказаних земель можливо при вжитті додаткових заходів радіаційного захисту. Прискорення даного процесу є можливим при здійсненні додаткових заходів у сфері організації господарської діяльності на території зони гарантованого добровільного відселення та зони посиленого радіоекологічного контролю.

На підставі викладеного, можна дійти наступних висновків:

1. **територією Чорнобильської катастрофи** є шар біосфери, який зазнав радіоактивного забруднення внаслідок аварії на Чорнобильській атомній електростанції у 1986 році;

2. законодавство, яке визначає статус території Чорнобильської катастрофи та передумови здійснення господарської діяльності на таких землях, відповідно до історичної хронології, пропонуємо умовно систематизувати на чотири етапи: «**Радянський**», «**Перебудови**», «**Конституційний**» і «**Сучасний**», кожний з яких характерний запровадженням відповідних нормативних актів, які відображають особливості господарської придатності вище згаданих територій;

3. розробка нормативних актів, які створять ефективні передумови здійснення господарської діяльності на території Чорнобильської катастрофи, зробіть такі території інвестиційно-привабливими не тільки для вітчизняних підприємців, а також для іноземних суб'єктів господарювання.

Література

1. *Баян А. В.* Зарубіжний досвід реформування сільського господарства ст. 132-137/ А. В. Баян // Журнал Економіка АПК: міжнародний науково-виробничий журнал. — К.: ДОД Інститут аграрної економіки УААН. — 2005. — № 1.

2. Екологічне право України: навчальний посібник/ О. С. Баб'як, Біленчук П. Д., Чирва Ю. О. — К.: Атіка, 2000, — 216 с.

3. *Кикоть П. В.* Законодавство, що регулює господарську діяльність на території Чорнобильської зони: питання реалізації та вдосконалення / П. В. Кикоть // Правові проблеми подолання наслідків Чорнобильської катастрофи: матеріали Міжнар. наук.-прак. конф., присвяч. 25-м роковинам Чорнобильської катастрофи; 18 трав. 2011 р. — К.: КНЕУ, 2011. — 446 с.

4. *Ластовецький А. С.* Право на підприємницьку діяльність у ракурсі становлення інституту державно-правової охорони конституційних прав і свобод громадян / А. С. Ластовецький // Право України. — 2004. — № 2. — С. 43—48.

5. *Нечипоренко О. Ю., Харенко О. В.* Спеціальний режим господарювання та інвестування на територіях, що зазнали радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи / О. Ю. Нечипоренко, О. В. Харенко // Правові проблеми подолання наслідків Чорнобильської катастрофи: матеріали Міжнар. наук.-прак. конф., присвяч. 25-м роковинам Чорнобильської катастрофи; 18 трав. 2011 р. — К.: КНЕУ, 2011. — 446 с.

6. «Концепція проживання населення на територіях України з підвищеними рівнями радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи» // Відомості Верховної Ради УРСР. — 1991. — № 16. — Ст.197.

7. Закон України «Про правовий режим території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи» // Відомості Верховної Ради УРСР. — 1991. — № 16. — Ст. 198.

8. Закон України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи» // Відомості Верховної Ради України. — 1991. — № 16. — Ст. 200.

9. Постанова Кабінету Міністрів України «Про створення в м. Чорнобилі міжгалузевого науково-технічного центру «Укриття» від 4 лютого 1992р. № 55 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/main.cgi?nreg=55-92-%EF>.

10. Меморандум «Про взаєморозуміння між Урядом України та Урядами країн «Великої сімки» і Комісії Європейського Співтовариства стосовно закриття Чорнобильської АЕС» від 20.12.1995р [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/main.cgi>.

11. Конституція України від 28.06.1996 р. // Офіційний вісник. — 1996. — № 7. — С. 37.

12. Закон України «Про загальні принципи подальшої експлуатації та зняття з експлуатації ЧАЕС і перетворення четвертого енергоблоку цієї АЕС в екологічно безпечний стан» // Відомості Верховної Ради України. — 1999. — № 4. — Ст. 33.

13. Постанова Кабінету Міністрів України «Про затвердження Порядку видачі спеціальних дозволів на провадження окремих видів діяльності на території зони відчуження і зони безумовного (обов'язкового) відселення» від 20 грудня 2000р. № 1869 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws//main.cgi#Find>.

14. Господарський кодекс України // Відомості Верховної Ради України. — 2003. — № 18, № 19—20, № 21—22. — Ст. 144.

15. Закон України «Про Загальнодержавну програму подолання наслідків Чорнобильської катастрофи на 2006—2010 роки» // Відомості Верховної Ради України. — 2006. — № 34. — Ст. 290.

16. Постанова Верховної Ради України «Про стан, заходи і перспективи подолання наслідків Чорнобильської катастрофи» // Відомості Верховної Ради України. — 2008. — № 26. — Ст. 250.

17. Наказ МОЗ України «Про затвердження Правил радіаційної безпеки при проведенні робіт у зоні відчуження і зоні безумовного (обов'язкового) відселення» № 179/276 від 04.04.2008 р.» [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws//main.cgi?nreg=z0754-08>.

18. Постанова Верховної Ради України «Про Рекомендації парламентських слухань на тему: «Сучасний стан і актуальні завдання подолання наслідків Чорнобильської катастрофи»», № 1368-VI от 21.05.2009 р. // Відомості Верховної Ради України — 2011. — № 31. — Ст. 306.

19. Розпорядження Кабінету Міністрів України «Про схвалення Стратегії поведінки з радіоактивними відходами України» № 990-р від 19.08.2009 р. [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon1.rada.gov.ua/cgi-bin/laws//main.cgi?nreg=408-2009-%F0>.

Стаття надійшла до друку 5 вересня 2011 року.

УДК 340.1

Є. М. Куценко, аспірантка кафедри
правового регулювання економіки
ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана»

ОСОБЛИВОСТІ ПРАВОВОГО СТАНУ ВОДНИХ РЕСУРСІВ, ЩО ЗАЗНАЛИ РАДІОАКТИВНОГО ЗАБРУДНЕННЯ ВНАСЛІДОК ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ

Досліджено правові питання стану водних ресурсів на території, що зазнала радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи. Виявлено прогалини законодавства України щодо визначення правового стану водних ресурсів у Чорнобильській зоні, надано пропозиції вирішення проблем законодавства.

Ключові слова: екологічні права людини, Чорнобильська катастрофа, правовий стан водних ресурсів, правовий режим водних ресурсів.

Исследованы правовые проблемы статуса водных ресурсов на территории, которая потерпела радиоактивное загрязнение вследствие Чернобыльской катастрофы. Обнаружены пробелы законодательства Украины касательно определения правового статуса водных ресурсов в Чернобыльской зоне, поданы предложения решения проблем законодательства.

Ключевые слова: правовое состояние водных ресурсов, правовой режим водных ресурсов, Чернобыльская катастрофа.

The legal issues of water resources in the territory contaminated by the Chernobyl disaster are researched in this article. Identified gaps Ukraine legislation towards determination of the legal status of water in the Chernobyl zone, and some proposals of the solution legal problems are given there.

Key words: environmental rights, the Chernobyl disaster, the legal status of water, the legal regime of water resources.